

**ДЖ. Д. СЕЛИНДЖЪР
ОТ ВЕДНЪЖ СЕДМИЧНО НЕ
СЕ УМИРА**

Превод от английски: Любомир Николов, 2014

chitanka.info

Той си събираше багажа с цигара в уста и кривеше лице, за да не му влиза димът в очите; затова нямаше начин да се узнае по изражението му дали е отегчен, уплашен, раздразнен или примирен. Младата жена с вид на гостенка седеше в креслото и ранното утринно слънце огряваше красивото ѝ лице. Беше приятна гледка. Но ръцете ѝ вероятно бяха най-хубавото у нея — кафяви, заоблени и добри.

— Миличък — каза тя, — не виждам защо Били да не замине. Сериозно.

— Какво? — попита младият мъж. Имаше дрезгавия глас на закоравял пушач.

— Сериозно, не виждам защо Били да не замине.

— Твърде е стар — отговори мъжът. — Защо не пуснеш радиото? Може да има някой хубав запис по това време. Опитай 1010.

Младата жена протегна ръката си със златната брачна халка и невероятния изумруд на малкия пръст до нея, отвори белите вратички на шкафа, щракна нещо, завъртя нещо. Пак се облегна назад, зачака и изведнъж, най-ненадейно, се прозя. Младият мъж я погледна.

— Мисля си... какъв *ужасен* момент за начало — каза тя.

— Ще им предам — отвърна той, оглеждайки купчинка сгънати носни кърпички. — Жена ми казва, че е ужасен момент за начало.

— Миличък, ти *наистина* ще ми липсваш ужасно.

— И ти ще ми липсваш. Мисля, че имах повече бели кърпички.

— Ама *наистина* ще ми липсваш — каза тя. — Всичко е толкова *гнусно*. Сериозно ти казвам. И тъй нататък.

— Е, това беше — каза младият мъж, като затвори куфара. Запали цигара, погледна към леглото и се просна на него...

Докато се настаняваше, лампите на радиото най-сетне загоряха и в стаята победоносно прогърмя националният химн, съпроводен сякаш от безброй пиколо-флейти. Съпругата му протегна една от прекрасните си ръце да спре шумотевицата.

— Можеше да има нещо друго.

— Не и по това *смахнато* време.

Той пусна към тавана разкривено колелце дим.

— Не трябваше да ставаш — каза.

— Така *исках*.

Вече три години не спираше да му говори с курсив.

— А сега *ставай!* — нареди тя.

— Опитай на 570 — каза той. — Може да са пуснали нещо свястно.

Жена му пак включи радиото и двамата зачакаха, той — със затворени очи. След малко прозвуча хубав стар джаз.

— Имаш ли достатъчно *време* да се излежаваш така? Сериозно.

— Да се излежавам така — да, имам. Още е рано.

Изведнъж на съпругата му сякаш ѝ хрумна някаква важна идея.

— *Дано* да те зачислят в калаверията — каза тя. — Калаверията е прелестна. Луда съм по онези мънички саби, дето ги носят на реверите. А пък ти *обичаш да яздиш* и тъй нататък.

— Кавалерията — поправи я младият мъж, без да отваря очи. — Едва ли ще имам тоя късмет. Напоследък пращат всички в пехотата.

— *Ужасно*, миличък. *Трябваше* да се обадиш на онзи човек с белега на лицето. Полковника. Дето го срещнахме у Фил и Кени миналата седмица. От разузнаването и прочие. Така де, нали говориш френски, немски и тъй нататък. Той със сигурност щеше да те уреди *поне за офицер*. Така де, сам знаеш колко ще ти е неприятно да бъдеш прост редник или нещо такова. Та ти изобщо мразиш *да разговаряш* с хората.

— Моля те — каза той. — Да не говорим за това. Казах ти вече какво мисля. За тая офицерска идея.

— Е, надявам се *поне* да те пратят в *Лондон*. Където се срещат цивилизовани хора, искам да кажа. Имаш ли номера на военната поща на Буби?

— Да — излъга той.

Жена му явно размишляваше над друга сериозна идея.

— *Страшно* бих се зарадвала на малко плат. Да речем, туид. Или *каквото и да било*. — Почти веднага тя се прозя и изтърси ни в клин, ни в ръкав: — Сбогува ли се с леля си?

Съпругът ѝ отвори очи, надигна се рязко и спусна крака на пода.

— Вирджиния, слушай. Снощи не успях да ти кажа. Искам да я водиш на кино веднъж седмично.

— На кино ли?

— Нищо няма да ти стане — каза той. — От веднъж седмично не се умира.

— Да, *разбира се*, скъпи, но...

— Никакво „но“ — отсече той. — От веднъж седмично не се умира.

— Разбира се, че ще я водя, *глупчо*. Само исках да кажа...

— За съвсем дребно нещо те моля. Тя вече не е в първа младост.

— Но скъпи, нали знаеш, че състоянието ѝ пак се *влошава*. Така де, толкова се е *смахнала*, че дори не е смешна. Лесно ти е *на теб*, като не стоиш с нея у дома по цял ден.

— И ти не си се застояла чак толкова у дома — каза той. — Освен това тя никога не напуска спалнята си, освен ако не я заведе някъде или нещо такова. — Той се приведе тъй близо до нея, че едва се крепеше на ръба на леглото. — Вирджиния, от веднъж седмично не се умира. Сериозно говоря.

— *Разбира се*, миличък. Щом така *искаш*. И аз съм сериозна.

Внезапно младият мъж се изправи.

— Ще кажеш ли на готвача, че съм готов за закуска? — попита той и се накани да тръгва за някъде.

— Дай ми първо една *целувчица* — каза тя. — Ти си моето храбро войниче.

Той се наведе, целуна прекрасната ѝ уста и излезе от стаята.

Изкачи се по широкото стълбище, покрито с дебела пътека, и на горната площадка зави наляво. Почука два пъти на втората врата, от външната страна на която бе забодено с кабарче бяло картонче от стария хотел „Уолдорф Астория“ в Ню Йорк: „Моля, не безпокойте“. В празното поле на картончето имаше избелял надпис с мастило:

Отивам на митинг за военните облигации. Ще се върна. Посрещни Том вместо мен в шест във фойето. Лявото му рамо е повисоко от дясното и пуши прелестна малка луличка. Целувки, Аз.

Бележката беше написана от майката на младия мъж и той я бе чел още като малко момче, а сетне стотици пъти от тогава до днес — март 1944 година.

— Влизай, влизай — подвикна припрян глас. И той влезе.

Зад сгъваема масичка за карти до прозореца седеше много миловидна жена на възраст малко над петдесетте. Беше облечена с чаровен утринен халат в бежови тонове, а на краката си носеше чифт изключително мръсни бели гуменки.

— Е, Дики Камсън — каза тя. — Как тъй си станал толкова рано, поспаланко?

— Случва се — отвърна мъжът със сърдечна усмивка. Целуна я по бузата, опря ръка върху облегалката на стола, огледа небрежно разтворения пред нея огромен албум с кожена подвързия и попита: — Как върви колекцията?

— Прекрасно. Просто прекрасно. Този албум — ти още не си го видял, лошо момче — е чисто нов. Били и готвачът ще ми отстъпят техните марки, а ти ще ми дадеш *твоите*.

— Само анулираните американски от два цента, нали?

— Чудесна идея. Той огледа стаята.

— Как е радиото?

Беше настроено на същата станция, която слушаха долу.

— Прекрасно. Тази сутрин правих гимнастика.

— Виж, лельо Рина, помолих те да спреш тия смахнати упражнения. Само те изтощават. Няма никакъв смисъл да ги правиш, искам да кажа.

— На мен ми харесват — твърдо отсече лелята и прелисти албума. — Обичам музиката, която пускат. И старите мелодии. А със сигурност ми се вижда нередно да слушам музиката, без да играя:

— И *ти* си права. А сега, моля те, престани. Недей да си чак толкова праволинейна — каза племенникът.

Направи няколко крачки из стаята, после тежко се настани върху прозоречния перваз. Загледа се към парка, сякаш търсеше между дърветата думи, за да ѝ каже, че заминава. Бе искал тя да бъде единствената жена през 1944 година, която не се взира тревожно в нечий пясъчен часовник. Сега знаеше, че трябва да ѝ даде своя. Подарък за жената с мръсните бели гуменки. Жената с анулираните американски марки от два цента. Жената, която беше сестра на майка му и ѝ пишеше бележки в празните полета на картончета от „Уолдорф Астория“. Трябваше ли да ѝ каже? Трябваше ли и тя да има свой собствен нелеп и лъскав пясъчен часовник?

— Като сбръчкаш чело, съвсем заприличваш на майка си. Да. Досуц като нея. Помниш ли я изобщо, Ричард?

— Да. — Той помълча. — Тя никога не ходеше. Вечно тичаше, после изведнъж спираше в някоя стая. И все си подсвиркваше през зъби, докато спускаше щорите в моята спалня. Почти винаги една и съща мелодия. Помнех я, докато бях малко момче, но сетне забравих. А в колежа... имах съквартирант от Мемфис и един следобед той

пусна стари грамофонни записи — на Беси Смит, на „Тий Гардънс“ — и едно от парчетата направо ме нокаутира. Същата мелодия, която мама си подсвиркваше през зъби, когато всичко беше наред. Наричаше се „Не мога да съм примерна в неделя, защото съм лоша седем дни в седмицата“. По-късно през семестъра едно момче на име Алтриеви случайно настъпи плочата и повече не я чух. — Той пак помълча. — Горедолу само това си спомням. Глупави дреболии.

— Помниш ли как изглеждаше? — Не.

— Беше страхотно парче. — Леля му подпря брадичка с една от крехките си изящни ръце. — Баща ти просто не можеше да стои по човешки на едно място, ако майка ти е напуснала стаята. Само кимаше тъпо на събеседника си и се взираше с нелепо присвити очички във вратата, през която беше излязла. Той беше странно, грубовато човече. Не го вълнуваше нищо друго освен да печели пари и да зяпа майка ти. И да я извежда на плаване с онази шантава платноходка, която купи. Носеше една смешна шапчица на английски моряк. Казваше, че била на баща му. Майка ти все я криеше, когато трябваше да излязат в морето.

— И само това намериха, нали? — попита младият мъж — Онази шапка.

Но леля му бе приковала поглед в албума.

Каква *прелест* — възкликна тя и вдигна към светлината една от марките. — Толкова дръзко лице има, макар и с разбит нос. Уошингтън, искам да кажа.

Младият мъж стана от перваза.

— Вирджиния заръча на готвача да приготви закуска. Трябва да слизам — каза той. Но вместо да излезе, пристъпи до масичката на леля си. — Лельо Рина, отдели ми минута внимание.

Интелигентното лице на леля му се извърна към него.

— Лельо... тъъ... има война. Сигурно си я виждала в кинопрегледите. Или си чула по радиото и тъй нататък, нали?

— Естествено — изсумтя тя.

— Е, аз заминавам. Налага се. Тръгвам тази сутрин.

— Знаех, че ще ти се наложи — каза леля му без паника, без горчиво-сентиментални намеци за „последния от рода“.

„Чудесна е — помисли си той. — Най-разумната жена на света.“

Младият мъж се изправи. Трябваше да ѝ покаже суровата истина — просто нямаше друг начин.

— Вирджиния ще те навестява, скъпа — каза той. — И редовно ще те води на кино. Идната седмица в Сътън ще прожектират един стар филм на Уили Фийлдс. Ти харесваш Фийлдс.

Леля му също стана, но бързо мина покрай него.

— Приготвила съм ти препоръчително писмо — обяви тя. — До един мой приятел.

Бе спряла до писалището. Решително отвори горното ляво чекмедже и извади от него бял плик. После се върна при масичката с албума и небрежно подаде плика на племенника си.

— Не е запечатано — каза тя. — Можеш да го прочетеш, ако искаш.

Младият мъж погледна плика в ръката си. Беше адресиран с енергичния почерк на леля му до някой си лейтенант Томас Е. Клив Джуниър.

— Той е прекрасен младеж — каза лелята. — Служи в Шейсет и девети полк. Ще се погрижи за теб, тъй че изобщо не се притеснявам. — И добави натъртено: — Още преди две години *знаех*, че така ще стане и веднага се сетих за Томи. Той ще ти бъде чудесна закрила. — Тя отново се завъртя, вече не тъй уверено, и с бавни крачки пристъпи пак към писалището. Отвори друго чекмедже и извади голяма рамка с фотография на младеж в униформа на лейтенант от 1917 година.

Запъти се, залитайки, към племенника си и вдигна снимката, за да я види добре.

— Това е негова снимка — обясни тя. — Снимка на Том Клив.

— Вече трябва да тръгвам, лельо — каза младият мъж. — Довиждане. Нищо няма да ти липсва. Наистина нищо. Ще ти пиша.

— Довиждане, скъпо мое момче — каза леля му и го целуна. — Гледай да намериш Том Клив. Той ще се грижи за теб, докато се настаниш.

— Да. Довиждане.

— Довиждане, скъпо мое момче — отвърна разсеяно леля му.

— Довиждане.

Той излезе от стаята и едва не се препъна надолу по стълбите.

На долната площадка извади плика и го скъса на две, после още веднъж и още веднъж. Зачуди се какво да прави с парченцата и накрая

ги пхна в джоба на панталона си.

— Миличък. *Всичко* изстина. Яйцата ти и прочие.

— Можеш да я водиш на кино веднъж седмично — каза той. —

Нищо няма да ти стане.

— Кой казва, че ще ми стане? Казвала ли съм нещо подобно?

— Не.

И той влезе в трапезарията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.